

meligheder, hvis man ikke derved ned-sætter selve Erhvervsevnen, hvad maaske er Tilfældet med nogle af Postvæsenets Indskrænkninger; i saa Fald er det ikke Spareforanstaltninger. Dernæst er der foretaget en Revision af Arbejdstidsreglerne og en Undersøgelse af alle Vederlag udenfor de egentlige Lønninger. En Revision af Arbejdstidsreglerne var forudset, da disse Regler indførtes. De indførtes jo hurtigt og maatte indføres hurtigt; deres Indførelse foregik i 1918, da vi indtraadte i Folkenes Forbund, der opstillede disse Regler som et Program for alle Forbundets Medlemmer; dernæst foregik den paa Baggrund af en Verdensbevægelse, der i alle Lande førte til denne Ordning hurtige Gennemførelse. Der var den Gang en Bevægelse oppe for hurtigt at konstatere et Resultat paa dette vigtige sociale Omraade, og det var derfor vigtigst, at Resultatet fastsloges. Men en Revision af disse Regler var forudsat, og den er nu foregaaet paa den særdeles forstandige Maade, som ærede Medlemmer kender, under Ledelse af Raadsformand Koføed. Den er nemlig foregaaet saaledes, at Systemet nøjagtig er opretholdt, det System, som siger, at Statsens Tjenestetid maa være 8, 9 og 10 Timer, men som indenfor disse har søgt at finde Regler, hvorved Arbejdet bliver effektivt. Thi dette er i Sandhed en god demokratisk Opfattelse, at hvad det gælder om, er ikke at forlænge Arbejdstid eller at forringe Lønning, men derimod indenfor den samfundsmæssigt berettiget begrænsede Arbejdstid at gøre Arbejdet saa effektivt som muligt. Der ligger jo i Virkeligheden alt Arbejdes virkelige Fremtid i Verden. Det Princip, som Koføed har gennemført i disse Regler, har vi derfor fuldkommen billiget. Tillige har man undersøgt de Vederlag, Lønningstillæg o. s. v. udenfor Tjenesten, som er Resultatet af en lang Udvikling og en endeløs Række af Vedtagelser her i dette høje Ting gennem en lang Række af Aar. En saadan Revision er selvfølgelig nødvendig en Gang imellem, og navnlig er den nyttig paa et Tidspunkt, hvor Tiderne vil gaa nedad, og ogsaa der er det særdeles heldigt, at der i Spidsen for disse Kommissioners Ledelse har staaet en Mand, som har set med det sociale Syn paa Tjenestemændenes Kaar som Raadsformand Koføed. Noget af det bedste, man kan sige om denne Regering, er, at den har valgt en radikal Politiker af saa fremtrædende ypperlige Egenskaber som Raadsformand Koføed til at lede dette Arbejde, thi derved har man sikret, at det blev

ledet paa forsvarlig Maade. Hans store Forhandlingsevne har ogsaa vist sig derigennem, at, hvad der er uhyre vigtigt, dette Spørgsmaal er ordnet i god Forstaaelse med Tjenestemændene.

Jeg vil endnu gerne overfor dette Forhold paapege, at jeg, som har Sæde i Finansudvalget, der har haft Lejlighed til at se, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, der jo har været Medlem af alle disse Kommissioner, naar han i Finansudvalget behandler disse Spørgsmaal, altid staar paa Tjenestemændenes berettigede Krav, men tillige er den mest afgjorte Modstander af ethvert Sløseri indenfor Tjenestemændenes Kreds og enhver uberegtiget Fordel, som bliver tillagt den ene eller den anden. Jeg kan ikke lade være med at paapege dette, fordi, f. Eks. for blot at tage to Navne, Samarbejdet mellem Raadsformand Koføed og det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte viser, i hvilken Grad et Samarbejde mellem to Partier af de Anskuelser, som Socialdemokratiet og det radikale Venstre har, paa dette Omraade kan hævde de sundeste Principper vedrørende Administrationen, man overhovedet kan ønske.

Man har nu rejst Spørgsmaalet om Embedsmændenes Stilling i det kommende Finansaar, og med Hensyn til dette Spørgsmaal har den højtærede Finansminister indrømmet, at han i Fjor afveg fra Forhandlingsreglerne — fra den Fremgangsmaade, der efterhaanden har faaet Hævd — ved at bebude en Nedsættelse af Konjunkturtillæget uden forudgaaende Forhandling. Han har indrømmet dette, og jeg tror, vi alle maa beklage, at den højtærede Statsminister fandt det nødvendigt at afvige fra den hævdundne Fremgangsmaade i Fjor. Han har nu udtalt som sin Opfattelse, at Spørgsmaalet „bør gaa sin regelmæssige Gang gennem den Forhandling med Tjenestemændene, som vil finde Sted.“ Paa hvilket Grundlag han vil føre denne Forhandling, har han ikke udtalt sig om, men jeg tør gaa ud fra, at den ikke vil blive ført paa Grundlag af noget som helst Diktat fra Statsministerens Side saaledes som i Fjor, thi jeg tror, at den højtærede Statsminister efter de Udtalelser, der er faldet her i Folketinget, vil vide, at han ikke vil kunne have Folketinget med sig bag noget Diktat i denne Sag. Derimod har nogle Medlemmer af Venstre udtalt sig om Spørgsmaalet paa en anden Maade. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har sagt, at man maatte undersøge, om ikke Konjunkturtillæget kunde gaa yderligere noget ned, og det ærede Medlem